

[Ole Espersen.]

hedstjenester, og inden for hver afdeling, inden for hver sektion og inden for hver tjeneste er der mange medarbejdere. Disse mange medarbejdere laver adskillige programmer, rent faktisk på eget ansvar. Det kan ikke andet end give en betydelig variation, og jeg tror, alle vil erkende, at der virkelig er tale om en ganske betydelig variation. Jeg kan nævne, at en enkelt afdeling producerer mellem 3.000 og 4.000 udsendelser om året, af mange forskellige medarbejdere, af det forskelligste indhold. Dette er ikke monopolvirksomhed i sædvanlig forstand.

Men naturligvis er det rigtigt, at teknisk set har vi et monopol. Jeg vil i det følgende beskæftige mig lidt med ophævelsen af dette tekniske monopol, som det foreslås, og de konsekvenser, det kan have.

Skulle vi opbygge en ny radio- og fjernsynsorganisation med rimelige muligheder for at producere ordentlige programmer, så ville det koste over $\frac{1}{2}$ mia kr. Det er jo et ganske stort beløb at foreslå, specielt i den tid, vi befinder os i i øjeblikket. Jeg tror, alene de økonomiske forhold gør, at der ikke er særlig stor aktualitet bag forslaget, således som ministeren også var inde på, men naturligvis kan vi gå med på ideen i tankerne og forestille os, hvad der ville ske.

Hvis man fik sådan en enkelt ny institution — og mere tror jeg ikke vi havde råd til foreløbig — så ville vi ikke have et monopol længere i teknisk forstand, så ville man have det, man kalder et duopol, og det vil i virkeligheden sige et par monopoler. Jeg tror ikke, der er nogen større grund til at tro, at de ville blive ledet ud fra stort andre principper. Man ville, som man altid har gjort, prøve at finde nogle gode danske borgere til at lede denne nye institution, og det skulle være mærkeligt, om de adskilte sig så forfærdelig meget fra dem, man har i øjeblikket.

Der ville opstå en konkurrencesituation, siger man. Det ville der naturligvis. Men om denne konkurrence ville være en fordel eller ej, det er meget svært at sige. Al erfaring viser, at konkurrence inden for samme land mellem forskellige radio- og fjernsynsorganisationer altid vil ende med at blive en konkurrence om at få så mange seere og lyttere som muligt, ikke en konkurrence på kvalite-

ten. Hvis vi skulle konkurrere her i Danmark, hvis 2 organisationer skulle konkurrere, tror jeg ikke, at der ville blive plads til ret mange høringer, helaftensudsendelser om væsentlige problemer for samfundet. Jeg tror ikke, der ville blive plads til ret mange landbrugsfaglige udsendelser, og sådan kan man nævne adskillige andre genrer, som utvivlsomt ville falde bort, hvis vi skulle ud i denne form for konkurrence. Der ville ikke blive plads til de store og meget væsentlige udsendelser, vi har haft og skal have om sikkerhed på arbejdspladsen heller. Hvordan ville det gå med de minoriteter, der også skal betjenes? Det ville jo ikke være nogen god forretning, prestigemæssigt eller på anden måde, at lave udsendelser, der måske kun henvender sig til 50.000 eller 10.000 mennesker. Den ringe plads, minoriteterne nødvendigvis har i et lille land, hvor man kun har én institution — hvor vi hidtil kun har haft råd til én institution — ville blive endnu mindre. Erfaringerne fra udlandet viser som sagt, at det, man vil gøre i en situation, som der lægges op til, ikke er at give større valgfrihed; det er, hvis den ene kanal har en fodboldkamp, så at lægge en fodboldkamp mellem to andre hold på den anden kanal; har den ene kanal et kriminallystspil, vil man prøve at lægge noget lignende på den anden kanal.

Hertil kommer, at denne konkurrence vil være overordentlig dyr. Lad os tage boksekampen fra forleden. Den var der ikke nogen fjernsynskanal her i landet der havde fået til 55.000 kr., hvis man skulle konkurrere mellem 2 kanaler. Skal vi interviewe en eller anden person i lufthavnen, ja, så vil de to organisationer konkurrere på prisen, som vi har set det inden for svensk tv. Jeg tror altså, at konkurrencen ikke ville medføre bedre præstationer, jeg tror, at konkurrencen ville medføre betydelig øgede udgifter.

Det forudses, at et af de nye selskaber eller den nye selvejende institution kunne bygges op på forskellig måde og baseres på forskelligt grundlag. Der nævnes f. eks. reklamefinansiering, og det siges i samme åndedrag, at forslagsstillerne ser positivt på, at pressen skulle få en koncession eller del i koncession. Det forstås jeg godt, for hvis vi indførte reklamer i fjernsynet, ville det betyde, at bladdøden, som det er sket i Holland, Frankrig, Tyskland og mange andre